

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Цвіркун Юрій Іванович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевіряння на відповідність частинам першій, другій статті 8, частині другій статті 19, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, четвертій статті 41, частині першій статті 126 Конституції України (конституційність) приписів пунктів 14<sup>3</sup>, 14<sup>4</sup> розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами (далі – Закон № 1402) «у частині визначення гарантій суддів Верховного Суду України, Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, Вищого господарського суду України, Вищого адміністративного суду України до припинення діяльності цих судів Законом України „Про судоустрій і статус суддів“ від 07 липня 2010 року № 2453–VI, та прирівняння їх за статусом до суддів відповідних Касаційних судів у складі Верховного Суду та судді вищих спеціалізованих судів».

Цвіркун Ю.І. вважає, що оспорюваними приписами Закону № 1402 його та інших суддів Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, Вищого господарського суду України, Вищого адміністративного суду України, які на момент набуття чинності Законом № 1402 та до початку роботи Верховного Суду здійснювали повноваження суду касаційної інстанції, необґрунтовано прирівняли до суддів вищих спеціалізованих судів, які в сучасній системі судоустрою України не здійснюють повноваження судів касаційної інстанції, та позбавили права на отримання суддівської винагороди, щомісячного довічного грошового утримання на умовах, визначених Законом № 1402 для суддів Верховного Суду.

На його думку, оспорювані приписи Закону № 1402 порушують принципи недопустимості дискримінації, єдності статусу суддів та конституційні гарантії їх незалежності, закріплені в частинах першій, другій статті 8, частині другій статті 19, частинах першій, другій статті 24, частині першій статті 126 Конституції України, а також становлять втручання у право власності (мирне володіння майном), яке захищене статтею 41 Конституції України та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року.